

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem, v právní věci **žalobkyně: K. Š.**, nar. ..., bytem J. 244/118, B., proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, pracoviště Ústí nad Labem, se sídlem Revoluční 3289/15, 400 01 Ústí nad Labem, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 9. 2016, č. j. 515 401 418/45091-KM, o invalidním důchodu,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 1. 9. 2016, č. j. 515 401 418/45091-KM, kterým byly zamítnuty její námitky proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 30. 6. 2016, č. j. R-30.6.2016-421/515 401 418, kterým byl žalobkyni s odkazem na ust. § 39 odst. 2 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), zrušen invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně a byl jí od 16. 7. 2015 přiznán invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně, neboť jí z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost o 50%.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí. Domnívá se, že jí náleží invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně. V předložených lékařských zprávách z oboru ortopedie bylo uvedeno, že žalobkyně trpí těžkým postižením, kdežto v posudcích o invaliditě bylo uvedeno pouze středně těžké postižení. Trpí akutními bolestmi páteře, které

jí znemožňují dlouhodobé stání i sezení. Při chůzi využívá chodících pomůcek, konkrétně francouzské hole. Bez pomoci ostatních není schopná si opatřit základní potraviny. Žalobkyně tak navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu jednání.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 18. 11. 2016 navrhla, aby s ohledem na námítky žalobkyně týkající se výhradně posouzení jejího zdravotního stavu, byl zdravotní stav žalobkyně přezkoumán Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky, která se specializuje na posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti občanů pro účely přezkumného soudního řízení ve věcech důchodového pojištění. Rozhodnutí ve věci samé pak nechala na úvaze soudu v návaznosti na závěry zjištěné posudkovou komisí.

Při ústním jednání konaném před soudem dne 10. 4. 2017 žalobkyně přednesla žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení a i nadále trvala na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu jednání.

Pověřená pracovnice žalované pak při ústním jednání před soudem konaném dne 10. 4. 2017 odkázala na písemné vyjádření žalované založené ve spisu, a spolu s tím odkázala na posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání, při kterém se provádělo dokazování zdravotním posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 9. 2. 2017, jenž nechal vypracovat soud pro účely předmětného řízení, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že rozhodnutí o přiznání invalidního důchodu pro invaliditu druhého stupně bylo vydáno na základě opravného posudku k posudku o invaliditě ze dne 30. 5. 2016, kterým byl opraven posudek ze dne 28. 4. 2016, od lékařky MUDr. Ivanky Soukupové, pověřené vypracováním posudku pro Okresní správu sociálního zabezpečení Teplice, která při lékařské prohlídce posoudila zdravotní stav žalobkyně a dospěla k závěru, že splňuje požadavky pro přiznání invalidního důchodu druhého stupně. Dle závěru dotyčné lékařky pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu u žalobkyně odpovídá 40 %, tj. postižení uvedenému v kapitole XIII., oddělení E, položce 1, písm. c), přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), pro které je stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 30 - 40%. Vzhledem

k dalšímu postižení zdravotního stavu byla s odkazem na ust. § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity zjištěná hodnota zvýšena o 10%. Míra poklesu pracovní schopnosti tak celkově dosahovala 50% s tím, že změna stupně invalidity z prvního stupně na druhý nastala dne 16.7.2015. Na základě tohoto posudku bylo vydáno dne 30. 6. 2016 rozhodnutí č. j. R-30.6.2016-421/515 401 418, kterým se žalobkyni přiznává invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včasné námitky, kde nesouhlasila se zjištěnými závěry. Navrhovala nové posouzení jejího zdravotního stavu a přiznání invalidního důchodu třetího stupně invalidity.

Žalovaná si v rámci řízení o námitkách nechala vyhotovit nový posudek o invaliditě ze dne 30. 8. 2016. Tento posudek byl vyhotoven lékařkou MUDr. E. V. Tato lékařka opětovně posoudila zdravotní stav žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace a dospěla k závěru, že posouzení v prvostupňovém řízení proběhlo v souladu s platnými předpisy sociálního zabezpečení a neshledala medicínské důvody ke změně posudkového závěru, který potvrdila. Dle závěru dotyčné lékařky pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu u žalobkyně odpovídá 40 %, tj. postižení uvedenému v kapitole XIII., oddělení E, položce 1, písm. c), přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Přičemž tato míra byla s ohledem na další postižení zdravotního stavu navýšena o 10%. Celkově tak míra poklesu pracovní schopnosti dosahuje 50%. Na základě tohoto nového posudku bylo vydáno napadené rozhodnutí, kterým byly námitky žalobkyně zamítnuty.

Podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. V souladu s odstavcem 2 citovaného ustanovení jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně a nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Dle § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pracovní schopností rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

V odstavci 5 citovaného ustanovení je dále stanoveno, že za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí. V souladu s odstavcem 6 citovaného ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Dle odstavce 7 je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyl, popřípadě znovu nabyl schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.

Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce o posuzování invalidity, kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity.

V projednávané věci byl žalobkyni přiznán invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně, neboť dle posudku posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Teplice ze dne 30. 5. 2016 pokles pracovní schopnosti u žalobkyně dosahuje míry 50%. Žalobkyně tak již nadále nesplňuje předpoklady pro přiznání invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně, nýbrž pro invaliditu druhého stupně. Napadeným rozhodnutím pak byly zamítnuty námitky žalobkyně, v nichž se domáhala přiznání invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně, když posudková lékařka v rámci přezkoumání zdravotního stavu žalobkyně v řízení o námitkách rovněž dospěla k závěru, že pokles její pracovní schopnosti dosahuje 50%.

V projednávané věci tedy bylo žalobou napadeným rozhodnutím rozhodnuto o tom, že žalobkyni již nepřísluší invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, nýbrž invaliditu druhého stupně a to s odůvodněním, že z důvodu jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jí poklesla pracovní schopnost o 50%. Žalobkyni nebylo možno přiznat invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně neboť pro vznik invalidity třetího stupně je nutný pokles pracovní schopnosti minimálně o 70% a více.

Jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je tedy existence invalidity pojištěnce ve smyslu ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jak vyplývá z ust. § 38 téhož zákona. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobkyně je invalidní. Spor spočíval v tom, že žalobkyně trvala na tom, že míra poklesu její pracovní schopnosti je vyšší než 70%, tedy nesouhlasila s tím, že je invalidní toliko v druhém stupni invalidity. V této souvislosti soud poznamenává, že v daném případě nebylo mezi účastníky řízení žádného sporu o tom, že by žalobkyně nezískala potřebnou dobu pojištění, což je druhý předpoklad pro vznik nároku na invalidní důchod, jak vyplývá z ust. § 38 zákona o důchodovém pojištění, a proto soud již bez dalšího vycházel ze skutečnosti, že žalobkyně získala potřebnou dobu pojištění.

Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkové lékařky MUDr. E. V., která učinila závěr o poklesu pracovní schopnosti žalobkyně. Soud se s tímto závěrem lékařky nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity určitého stupně především závisí, vyžádal si proto v rámci předmětného soudního řízení v intencích ust. § 52 odst. 1 v návaznosti na ust. § 77 s.ř.s. odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen

„komise“), která je v těchto věcech dle § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Tato komise nově posoudila celkový stav žalobkyně a posoudila také pokles její pracovní schopnosti.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 9. 2. 2017. Žalobkyně byla jednání komise přítomna a přímo při jednání komise byla vyšetřena odbornou lékařkou z oboru neurologie. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy měla komise k dispozici. Na základě posouzení všech zdravotních nálezů (neurologického nálezu – MUDr. V. ze dne 28. 8. 2015, ortopedického nálezu - MUDr. B. ze dne 3. 6. 2016 a 6. 6. 2016, nálezu interní ambulance - MUDr. K. za období od 12. 8. 2014 až do 16. 12. 2014, zprávy z hospitalizace na interním oddělení – MUDr. R. za období od 8. 8. 2014 až do 11. 8. 2014 a následně za období od 4. 2. 2015 až do 5. 2. 2015, zpráva od pohotovostní lékařské služby – MUDr. M. ze dne 17. 3. 2015 a laboratorních vyšetření ze dne 1. 4. 2016), lékařského nálezu obvodního lékaře MUDr. Š. ze dne 25. 1. 2016, spisové dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení Teplice, a spisu námitkového řízení České správy sociálního zabezpečení v Ústí nad Labem, pak komise dospěla k závěru, že k datu napadeného rozhodnutí byla žalobkyně invalidní podle ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve znění zákona č. 306/2008 Sb., přičemž šlo o invaliditu druhého stupně podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., ve znění zákona č. 306/2008 Sb.

Komise konstatovala, že u žalobkyně se jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 50%. Posuzovaná tak je považována za invalidní pro druhý stupeň invalidity. Komise prostudovala veškerou doloženou odbornou lékařskou dokumentaci. Zhodnotila zdravotní stav žalobkyně jako dlouhodobě nepříznivý, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je dlouhodobé postižení páteře, na které jsou přítomny pokročilé degenerativní změny ve všech oblastech páteře, především pak v oblasti hrudní a bederní s klinickým omezením rozvíjení páteře do flexe, extenze i lateroflexe, s převažující insuficiencí svalového korzetu a občasnými projevy kořenového dráždění, nicméně bez významného neurologického, motorického a senzitivního deficitu. Posuzovaná trpí degenerativním postižením nosných kloubů dolních končetin a kyčelních kloubů, avšak nejde o významný funkční kloubní deficit. Ostatní onemocnění posuzované, konkrétně interní onemocnění (esenciální hypertenze) a diabetes nemají takový dopad na pracovní schopnost, aby způsobila invalidizaci.

Komise konstatovala, že z vyhodnocení dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je zřejmé, že se jedná z funkčního hlediska o středně těžké postižení s poruchou statiky a dynamiky páteře, insuficiencí svalového korzetu s občasnými projevy kořenového dráždění. Žalobkyně tak s ohledem na její zdravotní stav spadá do skupiny zdravotního postižení uvedeného v kapitole XIII. – postižení svalové a kosterní soustavy, oddílu E – dorzopatie a spondylopatie, položce 1 – bolestivý syndrom páteře, degenerativní změny páteře, písm. c) - se středně těžkým funkčním postižením, přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro kterou je stanovena míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 30 – 40%. Vzhledem k dalším postižením pohybového aparátu, hlavně nosných kloubů dolních končetin, byla míra

poklesu pracovní schopnosti komisí vyhodnocena na 40%. Komise zohlednila další onemocnění žalobkyně interního charakteru a zvýšila stanovenou míru poklesu pracovní schopnosti o 10%. Míra poklesu pracovní schopnosti tak u žalobkyně dosahuje celkově 50%. K datu vydání napadeného rozhodnutí tak žalobkyně byla invalidní, přičemž šlo o invaliditu druhého stupně. K hodnocení dle komise nebylo možné použít písm. d) citované položky, neboť u žalobkyně se nejedná o těžké postižení s významným neurologickým nálezem, s těžkým postižením nervů – nejsou přítomny parézy, svalové atrofie, závažné poruchy funkce svěřců.

Dále komise konstatovala, že žalobkyně je i nadále schopna práce v menším rozsahu a intenzitě, přičemž není schopna fyzicky náročné práce vyžadující trvalou zátěž páteře a nosných kloubů včetně manipulace s těžkými břemeny, práce ve vynucených polohách převážně dřepu, kleku či předklonu, práce spojené s dlouhou chůzí, práce v nevhodných klimatických podmínkách a v neposlední řadě práce vykonávané v noci a s nemožností dodržování stravovacího režimu diabetika.

Po zhodnocení výše predestřených důkazů, které byly provedeny při soudním jednání, soud konstatuje, že posudek ze dne 9. 2. 2017, jenž soud hodnotí jako stěžejní důkaz v tomto přezkumném soudním řízení, byl vypracován po náležitém zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů a také osobního vyšetření žalobkyně při jednání komise. Lékaři Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí Ústí nad Labem přitom shodně jako posudková lékařka Lékařské posudkové služby ČSSZ v Ústí nad Labem dospěli k závěru, že žalobkyně je invalidní pro invaliditu druhého stupně, neboť u ní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti dosahuje 50%.

Dále soud uvádí, že se ztotožnil s posudkovým závěrem komise, když za daného stavu věci soud neshledal potřebu, aby byl doplňován výše citovaný posudek ze dne 9. 2. 2017 Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu žalobkyně, neboť tento posudek vyhodnotil jako úplný a objektivní. Požadavek v tomto směru ostatně v předmětném soudním řízení nevznikli ani žalovaná ani samotná žalobkyně, poté co byli účastníci seznámeni s tímto posudkem. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět nějaké další dokazování, přitom koresponduje v ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003 - 50, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 150/2004 a také na www.nssoud.cz, nebo ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48 či ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 Ads 143/2008 - 92, které jsou rovněž dostupné na www.nssoud.cz).

S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, neboť neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a tedy v rozporu se zákonem o důchodovém pojištění, správním řádem či vyhláškou č. 359/2009 Sb., jak namítala žalobkyně, a proto žalobu ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalované náhrada nákladů řízení nepřislouží.

Pro úplnost soud směrem k žalobkyni poznamenává, že v souzené věci je možné vycházet, a to s poukazem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., toliko ze zdravotního stavu, jaký měla v době rozhodování žalované, tj. ke dni 30. 5. 2016 a případné zhoršení stávajících zdravotních obtíží, ke kterým by mělo dojít po tomto datu popř. vznik nových zdravotních obtíží, nemůže být v tomto řízení v zásadě nikterak zohledněno. Ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., které je pro soudy závazné, totiž výslovně stanovuje, že při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu vychází správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobkyně tak má možnost poukazovat na své stále se zhoršující zdravotní obtíže, které by nastaly po 30. 5. 2016 a které by měla mít řádně zdokumentované lékařskými zprávami, v případném novém správním řízení. Důvodem pro přiznání nároku na určitý stupeň invalidity ovšem nemůže být jen subjektivní pocit žadatele o důchod o jeho špatném zdravotním stavu. Přiznání dávky musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným příslušnou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 10. dubna 2017

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová